

ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΤΙΓΜΑ

Φοβερή η διαπίστωση. Στο χρηματιστήριο της ζωής οι αξίες υποτιμούνται.

Γνωστός διανοητής γράφει: «Υπάρχει κάτι πιο σοβαρό από την υποτίμηση του νομίσματος: Είναι η υποτίμηση του ανθρώπου» (L.A. Elchinger).

Πώς λοιπόν ο άνθρωπος να βαδίζει κάτω από «τον ουρανό της λευτεριάς»; «Να πλαταίνει ακατάπαυστα σε στοχασμό και δράση»; Ν' αποδείξει, πως

«ένα κομμάτι θεϊκό μπήκε στην καρδιά,
κι όλα γύρω τώρα λαμπυρίζουν»; (Ειρήνη Οικονομίδου).

Ο άνθρωπος σήμερα έχει στήσει πάνω από το κεφάλι του έναν ουρανό δικό του. Που του κρύβει όμως την ορατότητα. Τις εσωτερικές του χαμηλώνει φωτιές.

Η ασυδοσία θριαμβεύει. Η αποσυσχέτιση από το Πνεύμα κατακτά έδαφος. Το θρησκευτικό ενδιαφέρον είναι υποτονισμένο. Η ηθική συνείδηση ναρκωμένη. Η ψυχολογία του όχλου σ' έξαρση. Τα ιδανικά τσακισμένα. Οι άνθρωποι γυροφέρνουν έρημοι. Χωρίς οραματισμούς. Στερημένοι από μεταφυσικό υπόβαθρο. Κι από πτήσεις υπερβατικές.

Ναι, μα η σωτηρία των λαών είναι σωτηρία προσώπων.

Ο άνθρωπος δίνει την εντύπωση, πως έχει «απονεύρωση ευθύνης». Και «πέτρωμα της συνείδησης».

Τοξινωμένοι λοιπόν ζούμε σ' έναν κόσμο ρηχό. Και απνευμάτιστο. Άδειασε η ζωή από το νόημά της. Κι οι αξίες από τη δύναμή τους. Και τούτο γιατί αρνείται να σηκώσει τις «μεγάλες πέτρες» (Σεφέρης) της ευθύνης. Σε μια τέτοια περίπτωση «όλοι είναι αρμόδιοι. Κανείς υπεύθυνος».

Η ανθρωπιά; Πυροτέχνημα. Με διαστρεβλώσεις φοβερές.

Παντού παγερή μοναξιά. Ο καθένας τραβά το δικό του στρατί. Συναναστρέφεται το γείτονα, όσο τον χρειάζεται. Δεν δυσκολεύεται όμως να τον εγκαταλείψει με την πρώτη ευκαιρία.

Ζητώντας να γίνουμε υπεράνθρωποι, λησμονήσαμε να γίνουμε άνθρωποι. Παραμένουμε αιχμάλωτοι του αγνώστου.

Δραπέτες της πραγματικότητας. Αισθάνεσαι πως
«η γη σε κάνει να ξεχνάς του Ουρανού τα πλάτη»
(της ίδιας).

Η δίψα της ευζωΐας δεν γνωρίζει σύνορα. Η ζωή επιμηκύνεται. Μα η απληστία μας την κάμνει συντομώτερη. Η μέριμνα αναδιπλώνεται συνεχώς. Τούτο βεβαίως καταπονεί. Εξαντλεί. Αδειάζει τον άνθρωπο. Του φέρνει όμως την τόσο θελκτική (!) εκείνη γεύση. Την ένταση.

Ζούμε τη ριζική ανατροπή. Ομαδική αφροσύνη; Απόγνωση; Απόδειξη, πως προσκολληθήκαμε στις γήϊνες διαστάσεις της εποχής μας;

Χαρακτηριστικώτατος τύπος ο άνθρωπος που σπεύδει. Μια ματιά στα σταυροδρόμια των μεγάλων πολιτειών, σε ώρες αιχμής, και θα συλλάβουμε το ρυθμό της σύγχρονης ζωής. Όλοι προχωρούν. Διασταυρώνονται. Χωρίζονται. Βιαστικοί. Και συλλογισμένοι. Ζουν επιφανειακά. Επιδερμικά. Η ευζωΐα σφράγισε κάθε κίνηση γι αποδέσμευση του ανθρώπου στερώντας του κάθε ικμάδα πνευματικής αναζήτησης.

Το «ένδον σκάπτε»; Λόγος κενός.

Μ' όλα τούτα, πώς ν' αντικρύσουμε αυτό που ο Σαίξπηρ είπε: «Είμαστε από των ονείρων την ουσία πλασμένοι κι ο ύπνος περισκεπεί τη μικρή ζωή μας» (Τρικυμία);

Συχνά αγωνιάς για με τον ποιητή:
«Τι να την κάνεις την ποίηση
σ' έναν κόσμο που το ψέμα κυνηγά;» (Μιχαλ.
Μαραθεύτης).

Μονολογούμε:
«Στηρίξαμε σε μύθους τη ζωή μας
και τώρα που γνωρίσαμε την πλάνη
αρνούμαστε να τη δεχτούμε την αλήθεια» (του
ιδίου)

Ως τότε όμως θα κυνηγούμε το γαλάζιο τούτο; Το
χιμαιρικό; Θ' αναζητούμε μιαν αντηρίδα, έστω και σε
μικρογραφία;

Ν' αφεθούμε στη σιωπή; Μα όλο και απλώνει
παντού το «φέγγος» της φθοράς της.

Να λιποτακτήσουμε απογοητευμένοι οδοιπόροι;
Να μένουμε στον αμφιβολιών την περιδίνηση;

«είκοσι αιώνες χύνεται το αίμα του Χριστού,
κι ακόμη η γη ν' ανθίσει». (Ειρ. Οικονομίδου)

Ζητείται αντιστύλι. Και ... επειγόντως.

Πυρσοί υπάρχουν; Ευτυχώς ακόμη ναι. Δεν έχει
σημασία ο αριθμός.

Καίγονται. Φωτίζουν ταυτόχρονα. Ίσως και να
μην το συνειδητοποιούν κιόλας. Και θυσιάζουν κόπους.
Χρόνο. Ιδρώτα. Προσπάθεια. Για το καλό των ... άλλων.
Και προχωρούν. Και ποτίζουν έτσι την ιδέα. Που λέγεται
Κατασκήνωση.

Ο ένας (Κώστας Αναξαγόρου) εξαφανίζεται. Τον
αναζητούν οι δικοί του. Πού να είναι άραγε;

Και τον βρίσκουν «εν τω οίκω του πατρός» του.
Στην Κατασκήνωση.

Προσφέρει το αίμα της καρδιάς του. Όχι για
μετάγγιση. Μα για να ζυμωθεί το υλικό. Να σταθούν (και
να στηθούν) καρδιές.

Δάσκαλος (Χρήστος Παπάς) ο άλλος. Ξεχωρίζει σε όλα. Διαφέρει από τους λοιπούς. Της καρδιάς του το πύρωμα (υστέρημα ή πλεόνασμα, δεν έχει σημασία) μας μεταδίδει. Χωρίς επίδειξη. Αναζήτηση χειροκροτημάτων. Αφανώς.

Ακόμη όσοι τον ξέρουν, δεν μπορούν να υπολογίσουν της προσφοράς του το μέγεθος.

Σιωπηλός. Ευγενικός. Απλός. Ευπροσήγορος.

Διδάσκει με την παρουσία του και μόνο.

Υπάρχει ακόμη ένας. Άνθρωπος της θυσίας (Νικόλας Χατζιωάννου). Αγωνίζεται. Τρέχει. Προσπαθεί. Τίποτε να μη λείψει από τα παιδιά. Να μη στερηθούν.

Άνθρωπος ήσυχος. Αθόρυβος. Της σκιάς. Και πάντα στο καθήκον. Απτόητος. Ούτε «νυσταγμόν τοις βλεφάροις» του επιτρέπει. Το παν γι αυτόν; Της Κατασκήνωσης τα παιδιά.

Στίγμα λοιπόν. Και οι τρεις. Όχι της αναιμίας. Μα του αίματός τους. Και η κατάθεσή του καθημερινή.

Δίκαιος ο κατά πάντα ο έπαινος.

Δεν ζητούν προτομές. Αγάλματα. Πλάκες εντοιχισμένες.

Πρόσφεραν αγάπη. Και μάλιστα σε καιρούς δυσχείμερους.

Πολλά άλλα έχω ειπείν. Μα «επιλείπει με διηγούμενον ο χρόνος». Μένω εδώ λοιπόν.

Τους θυμόμαστε. Τους αγαπούμε. Μας δίνουν μάθημα.

Να τους μοιάσουμε;
Μακάρι!..

+ ο π.Γ.